

(sentit a Alzira parlant d'allò que està «a cavall d'un caire de carena», 1962).

Escamarrar; *escamarricar, d'on amb metàtesi, aran. *escarramicat* 'eixancarrat', Benasc *escarramicau* «abierro de piernas» («no camines tan *escarramicau*», Ferraz, p. 54), -*cat* que *AlcM* registra a l'Alta Ribagorçana, i amb el sentit d'"escarrassar-se" a Osona; *escarramar-se* pall. i Morella [*AlcM* i *escarramat* 'eixancarrat', ja St. Vicent F., *Sermons*: «féu-la lligar les mans alt e los peus baix e axí estava -mada» II, 175];² *escarra-*¹⁰ *massat*; alterat per contaminació (potser la de *canya* 'canyella de la cama' o d'*escanyat*), pall. *escarranyat*.³

Escamarlar [Verd., *Atl.*,⁴ -*lat*, Belv. 1803; Verd., *Atl.*, pp. 58, 122; Genís i Aguilar],⁵ que és també provençal: «*escambarlant* lou Rose gounfle / coume un camin d'arc de triounfle, / un pont de pèiro, aut que-noun-sai» (trad. «enjambant le Rhône enflé», Mistral, *Nerto* II, v. 45); «de Calendau parle e reparable, / e lou courreitre qu'*escambarle* / vas vèire se respond, princasso, a l'esperoun» (*Calendau* IV, 74.6), en els quals no sembla haver-hi una mera derivació sufixal sinó almenys influïda per alguna contaminació [*esberlar-se* 'partir-se' > 'eixancarrar-se?', oc. *balar* 'ballar'??, *camarlenc*, -*arler*??]; *escamarlants* 'crustacis de prop d'un pam de llarg, *Nephops norvegicus*'; recordo que no es comença a sentir a Bna. i Maresme fins c. 1925, i tot i que el *DFa.* no registra més que un sing. -*arlà*, se sent també -*lant*,⁶ que pot ser la forma etimològica, com a participi actiu, pels llargs tentacles o cames de l'animal, que li donen un aire escamarlat; cf. *escarraman* id., que el *DAG.* ja registrà en el Pla del Llobregat c. 1880; crec que aquest havia estat el nom d'un malfactor conegut, i que és en aquest sentit que l'usa com a «paraula insultant la Codolada d'En Serrallonga, a. 1634» (*DAG.*); d'ací -*rreman* 'nom d'una classe de tela' (1768, *AlcM*); *escamarlit*.

Escamassat, *escambaixat* [Saisset, *DAlc.*, potser degut a un compromís amb el quasi-sindònim *abaixat*]; *escamirlat*, *Esgambar*; ⁷ *esgambi* [c. 1880, a Cubells, *DAG.*; S. xx, no en cap ed. de Lab., Bulbena ni Vogel; propi quasi només dels parlars occid., potser també empord.] 'esbarjo, extensió espaiosa'; *esgambios* (Urg.): no crec que siguin mers derivats de *gamba* o *gambar*, com diu *AlcM*, si bé potser a través d'*esgambar*, -*bellat*, puix que aquest té variant empord. *esgambillar* on hi ha (vist el sentit) encreuament evident amb *esgavellar*, i segurament també influència d'*esgarriar*.

Trascamar no és simplement 'moure les cames' sinó 'moure-les per caminar amb la necessària agilitat'⁸ [«amb aquests vestits tan estrets de baix que ara es duen, no s'hi pot *trascamar*», *DAG.*, no Lab.], se sent molt per tot el NE. del Princ., no sols gir. i ross. d'on són els exs. literaris que dóna *AlcM*; «jo aniré pertot a peu, mentre pugui *trascamar*»; «en fi, tant, tant de⁹ s'engreixar, / va venir que va pas poger pus *trascamar*: / s'estava al llit tot lo sant dia», Saisset, *Catalanades*, p. 116; oc. ant. *trascambada* «enjambée» ja apareix en el trobador Gavalдан lo Velh, Rayn. II, 298].

CPT.: *Camabruna*. *Camacoix*. *Camacuc*. *Camacurt*¹⁰

[1640, *DTo.*]. *Camadret*. *Camagròs*. *Camallarg* [1670, *DTo.*].

Camalligues 'llicigames' [fi del S. xiv, Eiximenis, «se clamen que han perdudes les -gues», en les prosificacions, *EntreDL* I, v, 19; també en romanços antics, d'on l'imita Coromines: «si no ho arribes a enredar --- però no te les donarà, no, el comte Floris les -gues», *L'Amor Traïdor* v, p. 88; «com jo no tinc camps ni artigues, / en fer mitxa y *camalligues*, / filoses y debaneres / està la mia ganància», P. Vidal, *La Vida del Pastor*, p. 15; s'usa com a NP a Cerdanya: «Jardí del *Camalligues*» a Osseja, 1959]. +*Camallongues* 'ocell d'Albufera, que la freqüenta a l'estiu, emetent una veu: «clic!» (Palmar, 1962). *Camalluent* [1839, «nom que es dóna als pagesos de la muntanya», Lab.; i en aquest sentit l'usa Pons i Mass., però Coromines li dóna el sentit d'"àgil de cames': «Silèn era àgil i nervut, de carns estelloses i magres, *camalluent* i corbat com si anés a saltar», *Silèn*, cap. VI, p. 84, O. C., 35a22].

Camanu. *Camaobert*. *Camapenjat*. *Cama-roja* 'cosconilla, xicoira' [mj. S. xv, *AlcM*; «*cichoreum*», *DTo.*, 1670; «ensisam de capuchins --- llicons, espinachs, *camarròjes*, naps, alls y cebes d'una horteta vehina», MGadea, *T. del Xè* I, 74; «amés fresca que una *camarroja*» dita pop. Salvà, *Callosa* II, 123; cobla expressiva d'una oferta magra, que anoto a Alginet: «si vols sopar vine a casa: / sardines salades tinc, / *cama-roges* en vinagre / i olives del pinyol dins»,¹⁰ 1962; també sento aquest nom a Agres; i com a nom d'una herba muntanyenca, a Cerdanya, que els senjars en mengen a l'hivern, Er, 1959], d'altra banda és el nom d'un ocell de pas, una de les menes d'ànc salvatge, en el Delta del Llobregat, 1932, mentre que el *DTo.* (1670) en aquest sentit recull *cama-roig* [«haematopus, -odis»], *cama-rojar*. *Cama-rossec*, -*rossegant*.

Camarrauxa. *Cama-sec* 'espècie de bolet' a la Parròquia de Ripoll (1953), mentre que en terra valenciana (Olocou de C.) i mallorquina (Bunyola, Banyalbufar) anoto *cames-seques*. *Cama-segat*. *Cama-serrada*. *Camator* 'garrell' [*DTo.*, 1640; Vall Ferrera]. *Camatrenat*, i especialment se sent com a verb refl. «si alguna euga es *camatrenca*», Serra de Busa (1935), «se va *camatrenca*», ross. (St. Joan de Pla-de-corts, 1959). *Camavermella*. *Cames-llargues*. *Camigroc*; *camillarg*, *camillonga*. *Gamballarg*.

¹ Observem que *AlcM*, § 10 diu que passa per dins d'una propietat per anar en una altra o bé divideix dues propietats. —² Segueix usant-se no sols a CastPna. (*AlcM*) sinó a Morella (però en el macstr. or. *escamarrar-se* GaGirona), Segrià (Massalcoreig, 1935), i Vall de Cardós per a 'estendre les cames' [lo saltarell després de saltar se torne a *skarāmāt* i salta de nou] i *askāramāt* 'garrell' (1934); bearn. *escarramà*; aran. *escarramicat* per a una mena de garrell, mot l'àrea del qual continua cap a l'Oest: d'una banda Benasc *escarramicà* (Ferraz, 54), de l'altra banda a Bigorra (*ALF* m. 1453 'banca'; Cordier, *Dial. du Lavedan*) i fins cap al Bearn (Palay).